

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 173/06
01.02.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Николе Станојевића, Звездане Лутовац, Михаила Рулића и Слободана Дражића, чланова већа, у спору тужиоца "АА" против тужених ББ, чији је пуномоћник АБ адвокат и АВ, ради накнаде штете - регрес, решавајући о ревизијама тужених, изјављеним против пресуде Окружног суда у Јагодини, Гж. 1763/05 од 21.10.2005. године, у седници већа одржаној 01.02.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване ревизије тужених изјављене против пресуде Окружног суда у Јагодини, Гж. 1763/05 од 21.10.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Јагодини, П. број 241/04 од 22.06.2005. године обавезани су тужени да тужиоцу солидарно исплате износ од 430.000,00 динара, износ од 268,154,29 динара, износ од 268,000,00 динара, износ од 32.000,00 динара, износ од 11.369,42 динара и износ од 101.776,00 динара све са законском затезном каматом почев од 12.02.2004. године до коначне исплате као и да му накнаде трошкове поступка у износу од 61.000,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Јагодини Гж.бр. 1763/05 од 21.10.2005. године одбијене су као неосноване жалбе тужених и потврђена је пресуда Општинског суда у Јагодини.

Благовременим ревизијама тужени побијају пресуду Окружног суда у Јагодини Гж. 1763/05 од 21.10.2005. године због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права са предлогом да се нижестепене пресуде укину и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Оцењујући дозвољеност ревизије тужених у смислу чл. 382.ст.2. претходно важећег ЗПП који се, за оцену дозвољености ревизије примењује на основу чл. 491. ст. 4. важећег ЗПП (СГРС 125/04 од 22.11.2004. године, ступио на снагу 23.02.2005. године), Врховни суд Србије је нашао да су ревизије дозвољене.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. важећег ЗПП, који се за оцену основаности ревизије примењује на основу чл. 491. ст.1. важећег ЗПП Врховни суд Србије је нашао да ревизије тужених нису основане.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361.став 2. тачка 9. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Нема ни других битних повреда на које се указује ревизијом првотуженог, а које би биле разлог за укидање нижестепених одлука. Пресуде нижестепених судова донете су на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно као и на основу резултата целокупног поступка. За своје одлуке нижестепени судови су дали јасно образложење које прихвата и ревизијски суд.

Предмет тужбеног захтева у овој правној ствари је регресна накнада штете коју је тужилац, као осигуравач, на име накнаде материјалне и нематеријалне штете исплатио ближним члановима породице покојног ПП, који је умро од последица тешких телесних повреда задобијених у саобраћајном удесу проузрокованом од стране првотуженог, возилом које је власништво друготуженог, осигурано код тужиоца по основу уговора о осигурању од ауто-одговорности. Пресудом Окружног суда у Јагодини К. број 70/99 од 18.01.2001. године, која је преиначена пресудом Врховног суда Србије, Кж.бр. 1121/01 од 25.04.2002. године, првотужени је оглашен кривим за тешко дело против безбедности саобраћаја из члана 201.став 2. у вези са чланом 195. став 1. КЗ Републике Србије, извршено под утицајем алкохола за које је осуђен на казну затвора у трајању од 2 године.

Код овако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право када су обавезали тужене да солидарно исплате тужиоцу износе које је тужилац, на име накнаде штете, исплатио оштећенима, јер обавеза тужених проистиче из одредбе члана 154.и 174. ЗОО, а у вези са чланом 87.став 2. Закона о осигурању имовине и лица.

Проузроковање штете има за последицу одговорност за ту штету под условима и на начин прописан законом. Ко другоме проузрокује штету дужан је да је накнади, уколико не докаже да је штета настала без његове кривице. За штету од опасне ствари одговоран је њен имаоца, а имаоцем се сматра сопственик ствари, али се та одговорност не заснива на кривици, већ на створеном ризику. Организација за

осигурање која накнади штету оштећеном лицу ступа у његово право према лицу одговорном за штету за износ исплаћене накнаде, камату и трошкове, ако није наступила њена обавеза према условима уговора о осигурању од ауто-одговорности. Према нормативним актима и условима осигурања осигураваача, овде тужиоца, осигураваач није у обавези на накнаду штете и трошкова који су настали услед крађе возила од стране блиских сродника и лица које је са осигураником живело у заједничком домаћинству, као и услед управљања возилом под дејством алкохола. Међутим, према одредби члана 87. став 1. Закона о осигурању имовине и лица, ако је оштећено лице истакло одштетни захтев непосредно према организацији за осигурање, организација за осигурање не може у одговору на такав захтев истицати приговоре које би на основу закона или уговора о осигурању могла истаћи према осигураном лицу због непридржавања закона или уговора. Тужилац је сагласно наведеним одредбама закона и праксом главне филијале да захтеве оштећених лица, решава мирно на основу писмене документације уз захтев, уз утврђивање основаности захтева и одмеравање висине накнаде сагласно критеријумима за накнаду штету осигуравајућих организација и важећој судској пракси, оштећеним лицима исплатио накнаде на основу чега је стекао право регреса од тужених са законском затезном каматом од дана постављања захтева за накнаду штету до коначне исплате како је правилно нижестепеним одлукама и досуђено.

У ревизијама тужени понављају жалбене наводе које је Окружни суд у Јагодини правилно ценио и за исте дао ваљане разлоге. У току првостепеног поступка тужени нису доказали да је тужилац оштећенима исплаћивао веће износе штете од правичне накнаде, нити да се ради о подељеној одговорности учесника незгоде за проузроковану штету. Првотужени је као дугодишњи ратник тужиоца и виновник предметне саобраћајне незгоде био у преговорима са тужиоцем у погледу регулисања регресног дуга, те је био упознат са начином и висином исплате штете и судским поступцима који су вођени ради накнаде штете те се у смислу члана 206. ЗПП, могао, као умешач, придружити овде тужиоцу у току целог поступка све до правоснажности одлуке о тужбеном захтеву, као и у току поступка настављеног подношењем ванредног правног лека. То исто важи и за друготуженог, обзиром да је као власник возила којим је проузрокована предметна саобраћајна незгода, имао правни интерес да овде тужилац, успе у спору за накнаду штете покренутом од стране оштећених.

Према одредби члана 175. ЗОО ако је имаоцу одузета опасна ствар на противправан начин, за штету која од ње потиче не одговара он, него онај који му је одузео опасну ствар, ако ималац није за то одговоран. Неовлашћени држалац опасне ствари одговара за штету која она проузрокује док се ствар налази у његовој власти, али он није увек и једино одговоран оштећеном. Поред њега, одговара и ималац ствари уколико се докаже да је својом кривицом омогућио неовлашћеном држаоцу да дође у посед опасне ствари. Ималац се сматра кривим ако није предузео све потребне мере да сачува државину ствари. У ситуацији када је неовлашћени држалац опасне ствари отац друготуженог, који је и раније користио његово возило не може се сматрати да је тужени предузео све потребне мере да сачува државину ствари, односно да се ослободи солидарне одговорности за насталу штету са овде првотуженим као неовлашћеним држаоцем ствари.

Са свега изложеног а на основу члана 405.ст.1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија,

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дљ.